

Nokkahuilut soivat

□ Nokkahuilu ja renessanssiajan (1300—1600) sekä barokin (1600—1750) musiikki kuuluvat yhteen. Mutta myös itse nokkahuilu on kokenut renessanssin niin taidemusiikissa kuin erityisesti musiikin alkeisopetuksessakin.

Vaasan musiikkiluokkien vanhan kamarimusii-kin yhtyeen konsertissa 20. marraskuuta kaupungintalon kamarimusiikkisalissa olivat käytössä kaikki neljä nokkahuilulajia, sopraano-, alto-, tenori- ja bassonokkahuilu, joita täydensivät alto- ja tenorikrumhorni eli ”koukkutorvi”, vanhoja soittimia nekin.

Cembalolla oli konsertissa keskeinen osuus ja olisi ollut vieläkin enemmän, ellei Riina Kivijärvi olisi sairastunut. Mutta hänen osuutensa korvasi hyvin musiikin monipuolinen nuori lahjakkuus Jon-te Knif. Kun vielä mainitaan sello, pienoisrummut ja triangeli, voidaan todeta, että kamarikonsertin soitinkokoelma oli varsin laaja.

Esiintyjistä nokkahuilistit Minna Väätänen ja Anna Rinta-Rahko kantoivat Jonten ohella konsertin pahimman helteen, josta he varsin mukavasti selviytyivät. Yleensä-

Musiikki

□ Vaasan musiikkiluokkien vanhan musiikin kamarimusiikkiyhtyeen kamarikonsertti Vaasan kaupungintalon kamarimusiikkisalissa 20.11. Renessanssin ja barokkiajan sävelmiä.

kin musiikkiluokkien tytöt ja pojat olivat valmentautuneet esiintymiseensä huolella, mihin oli aihetta senkin vuoksi, että he jatkavat konserttejaan Helsingissä ja Tallinnassa saakka.

Konsertin yleisö sai opitunnin kahden kulttuurin siirtymäajan musiikista, jonka vaikutus myös myöhempiin musiikkivirtauksiin on varsin merkittävä.

ILMARI LAUKKONEN